

begravningstal.se

Kära familj, kära vänner,
tack för att ni är här idag för att ta farväl av min man,
vår pappa, morfar, bror och vän -
Lars Henrik Sjöberg.
För oss alla: Lasse.

Vi möts i sorg,
men också i tacksamhet över ett liv som bar.
Ett liv som började i Uppsala den 17 mars 1964,
som blev 60 år,
och som under alla de åren lärde oss något enkelt och viktigt:
att vara trygg med varandra
och ansvarstagande inför världen.

Lasse växte upp med nyfikenhet i blicken.
Han blev civilingenjör från KTH,
och arbetade över tre decennier i energibranschen i Västerås.
Det låter kanske tekniskt,
men för honom handlade det om människor
och om ansvar.
Om hållbarhet på riktigt
och om att hjälpa yngre kollegor att hitta sin väg.
Han var den som stannade kvar efter mötet,
ritade upp en lösning en gång till,
och som sa: "Det här fixar vi."
Inte för att glänsa,
utan för att göra det som behövde göras.
Steg för steg.
Tills det höll.

Hemma var han vår stadigaste punkt.

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

I 34 år fick jag dela vardag med Lasse.

Vi har två barn – Johanna och Mikael – och lilla Ella, vårt barnbarn.

Och Lasses syster Karin och bror Jonas,

ni var alltid nära, alltid del av hans berättelse.

Ni som kände Lasse vet vad som mötte en i dörren:

doften av nybryggt kaffe,

den där varma blicken som såg rakt igenom oron,

och ett skratt som gjorde att axlarna sjönk.

Han var omtänksam, lösningsorienterad,

med en lugn närvaro som smittade.

Aldrig högljudd, aldrig storvulen,

bara pålitlig och varm – som en stadig hand på ryggen.

Han älskade att röra sig och vara ute.

Cyklingen, sommarens seglingar,

långfärdsskridskor när isen bar,

och timmar i sommarstugan i Roslagen

med tumstock och tålamod.

Det var inte renoveringar för att imponera,

utan för att vår plats vid vattnet skulle rymma fler minnen.

Brädor som passade bättre efter tredje försöket,

fönster som äntligen slöt tätt,

och kvällar då verktygen fick vila

och havet blev stilla.

Mitt finaste minne är en sådan kväll.

Stockholms skärgård, sommaren 2005.

Vi blev liggande i stiltje.

Ingen vind, bara vi,

en himmel full av stjärnor,

och Lasse som berättade historier.

Om hur saker hänger ihop,

om vad han drömde om för barnen.

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

om hur man litar på natten och väntar in morgonen.

Det var så typiskt honom:

att göra stillheten till något vackert.

När vinden dog tog hans ord vid,

och allt kändes mindre oroande och mer fullt av mening.

Vi kom ingenstans den natten,

och ändå kom vi längre än vi anade.

Lasse var också den där ovanliga kombinationen:

ingenjör med körstämma.

Han sjöng gärna i kör,

läste böcker med sin bokklubb,

och kunde mitt i en diskussion om energisystem

plötsligt citera en rad han fastnat för –

inte för att visa sig,

utan för att sätta ord på det svåra.

Han tyckte om människor och lät dem märka det.

Han såg dem som sällan blir sedda,

han lyssnade färdigt,

och när han gav råd var det som en öppen dörr, inte en pekpinne.

Hans värderingar bar långt:

ärlighet, ansvar,

omtanke om naturen,

familjen först,

och att hålla sina löften.

Det märktes i stort och smått.

När han sa att han skulle komma – då kom han.

När något inte blev som tänkt – då gjorde han om,

tills det blev rätt.

Och när någon behövde honom – då var han där.

Många av er har upplevt det.

Jag vet att hans yngre kollegor saknar den där tryggheten:

att få försöka, få fel, Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se
och ändå bli uppmuntrade.

Vi här hemma saknar morgonkaffet
och de där lugna råden
som aldrig började med "jag sa ju det"
utan med "berätta från början".

Vi begråter en stor förlust.

Men Lasse skulle inte vilja att sorgen får sista ordet.

Han tyckte att livet är värt att tas på allvar,
och ändå levas med lätt hand.

Han skrattade ofta, aldrig på någon annans bekostnad.

Och han hittade glädje i det vardagliga:

en lyckad pannkakssmet,
ett nytt handtag som satt rakt,
en vind som äntligen fyllde seglet.

Idag sjunger vi "Blott en dag",
som Lasse önskade.

Jag tror han gillade den
för att den säger just detta:
en dag i taget, med tillit.

Och på minnesstunden spelar vi Evert Taube,
för att havet alltid fanns i honom
och för att melodier kan bära det som orden inte orkar.

Till dig, Johanna och Mikael:

er pappa finns i er blick för rättvisa,
i hur ni tar hand om andra
och i er envisa vilja att få saker att fungera.

Till lilla Ella:

morfar Lasse var den som satte sig på golvet först
och ställde de enkla frågorna som blir stora.

Vi ska berätta för dig om hans skratt,

om hans cykelhjälm som satt lite snett
och om hur han lärde oss att vänta in vinden.

Och till dig, älskade Lasse:

tack.

Tack för 34 år av vardaglig kärlek och gemensamma äventyr.

Tack för varenda morgon med kaffe och hopp.

Tack för stiltjen som blev en berättelse,

för löften som höll,

för ett hem där lugnet fick bo.

Vi låter dig gå nu,

men vi bär dig vidare.

I de råd vi ger varandra,

i omsorgen vi visar,

i modet att göra rätt även när ingen ser.

Det är så vi hedrar ditt liv.

Det är så vi låter din röst fortsätta tala.

Vila i ro, Lasse.

Vi tar hand om varandra.

Och när natten blir stilla

lyssnar vi efter dina berättelser igen,

tills vinden vänder.

Detta tal skapades med begravningstal.se. Svara på några frågor och generera ditt eget personliga tal nu på begravningstal.se

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se